

In de gevoegde zaken:
24-58:

1. CHAMBRE SYNDICALE DE LA SIDERURGIE DE L'EST DE LA FRANCE,
2. CHAMBRE SYNDICALE DE LA SIDERURGIE DE MOSELLE,
3. LORRAINE ESCAUT S.A.,
4. FORGES ET ACIERIES DE NORD ET LORRAINE S.A.,
5. UNION SIDERURGIQUE LORRAINE S.A. (SIDELOR),
6. SOCIÉTÉ LORRAINE DE LAMINAGE CONTINU S.A. (SOLLAC),
7. UNION DE CONSOMMATEURS DE PRODUITS METALLURGIQUES ET INDUSTRIELS S.A. (U.C.P.M.I.),
8. SOCIÉTÉ DE WENDEL & Co, S.A.,

Verzoeksters,

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van de
Chambre Syndicale de la Sidérurgie française, Boulevard
Joseph II 49, Luxemburg,
vertegenwoordigd en bijgestaan door mr. A. Garnault, advocaat
bij de Cour d'Appel te Parijs,

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP
VOOR KOLEN EN STAAL,

Verweerster,

ten deze domicilie gekozen hebbende te haren kantore, Place
de Metz 2, Luxemburg,
vertegenwoordigd door mr. R. Baeyens, juridisch adviseur bij
de Hoge Autoriteit, als gemachtigde en bijgestaan door prof.
mr. G. Van Hecke, hoogleraar aan de Universiteit te Leuven,
advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel,

betreffende het beroep tot nietigverklaring van de beschikking van de Hoge Autoriteit aangaande de bijzondere tarieven voor het vervoer per spoor van minerale brandstoffen bestemd voor de ijzer- en staalindustrie, gedagtekend 9 februari 1958, bij brief van 12 februari 1958 aan de Regering van de Bondsrepubliek Duitsland gezonden, openbaar gemaakt in het Publikatieblad van de E.G.K.S. van 3 maart 1958;

34-58, ingesteld door dezelfde verzoeksters als in de zaak 24-58, vertegenwoordigd en bijgestaan als voormeld,

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP
VOOR KOLEN EN STAAL,

vertegenwoordigd en bijgestaan als voormeld,

betreffende het beroep wegens nalaten, strekkende tot nietigverklaring van de brief van de Hoge Autoriteit aan verzoeksters d.d. 7 juni 1958;

Interveniënte: Regering van de Franse Republiek,

ten deze domicilie gekozen hebbende bij de Ambassade van de Franse Republiek te Luxemburg, Rue Notre-Dame 19-21, en vertegenwoordigd door prof. P. Reuter, hoogleraar aan de Universiteit te Parijs, als gemachtigde;

HET HOF VAN JUSTITIE

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President*,

L. Delvaux, *Kamerpresident* en R. Rossi, *Kamerpresident* en *Rechter-Rapporteur*,

O. Riese en Ch. L. Hammes, *Rechters*,

Advocaat-Generaal: K. Roemer,

Griffier: A. Van Houtte,

wijst het volgende

A R R E S T

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

Eerste gedeelte: zaak 24-58

I. — Conclusies van partijen

1) Overwegende dat *verzoeksters* concluderen dat het den Hoge behage:

„De Chambre Syndicale de la Sidérurgie de l'Est de la France, de Chambre Syndicale de la Sidérurgie de Moselle, Lorraine Escaut S.A., Forges et Aciéries de Nord et Lorraine S.A., Sidelor S.A., Sollac S.A., U.C.P.M.I. S.A., Société de Wendel & Co. S.A. te ontvangen in haar vordering tot nietigverklaring van de beschikking vervat in de brief van de Hoge Autoriteit d.d. 12 februari 1958 aan de Regering van de Bondsrepubliek Duitsland aangaande de bijzondere tarieven voor het vervoer per spoor van minerale brandstoffen bestemd voor de ijzer- en staalindustrie, openbaar gemaakt in het Publikatieblad van de E.C.K.S. van 3 maart 1958;

Bijgevolg genoemde beschikking te vernietigen:

1. voorzover zij ten onrechte de gehele of gedeeltelijke toepassing van de tarieven AT 6 B 30 (vrachtprijs tabel II) en AT 6 B 33 gerechtvaardigd acht op gronden aan de concurrentie ontleend;

2. voorzover zij in strijd is met artikel 70, lid 1 en 2, van het Verdrag, doordat sommige gedeelten van het Duitse tariefstelsel voor het vervoer per spoor van brandstoffen voor de ijzer- en staalindustrie worden gehandhaafd, hoewel dit stelsel als geheel — ten nadele van *verzoeksters*, die Franse onderdanen zijn — een op nationaliteit gebaseerde discriminatie inhoudt, die uiterlijk bij de instelling van de gemeenschappelijke markt voor kolen had behoren te zijn afgeschaft;

3. voorzover de Hoge Autoriteit, hoewel erkennende dat de tarieven AT 6 B 30 (vrachtprijs tabel I), AT 6 B 31 en AT 6 B 33, voorzover in strijd met artikel 2, lid 2 en lid 4, sub b, van het Verdrag, van discriminerende aard zijn, ten onrechte door het toekennen van termijnen de handhaving daarvan na afloop van de overgangperiode heeft goedgekeurd, zulks met verkeerde toepassing van paragraaf 10, lid 7, en met schending van paragraaf 1, lid 5, van de Overeenkomst;

De Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, Place de Metz 2, Luxemburg, te veroordelen tot betaling van alle proceskosten”;

2) Overwegende dat *verweerster* concludeert, dat het den Hove behage:

„Het op 1 april 1958 door de klagende ondernemingen en verenigingen ingestelde beroep te verwerpen met alle rechtsgevolgen van dien, in het bijzonder ten aanzien van de proceskosten”;

II. – Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten, die aan het onderhavige geding ten grondslag liggen, als volgt kunnen worden samengevat:

Zowel de gezamenlijke Duitse ijzer- en staalfabrieken, als de Franse ijzer- en staalindustrie in Lotharingen, waartoe onder meer de zes verzoeksters behoren, betrekken hun vaste brandstoffen van de steenkolenbekkens van het Ruhrgebied en van Aken.

Voor het vervoer van vaste brandstoffen bestemd voor de Duitse ijzer- en staalindustrie worden de vrachtprijzen, welke gelden op de trajecten van de Deutsche Bundesbahn, vrijwel uitsluitend berekend aan de hand van tarieven die naar Duits spraakgebruik „bijzondere tarieven” genoemd worden, namelijk de tarieven AT 6 B 1 en AT 6 B 30 tot AT 6 B 33.

Het tarief AT 6 B 1 wordt beschouwd als een bijzonder tarief ten opzichte van het algemene tarief genaamd „Klasse FK”. Daar laatstgenoemd tarief geen praktische betekenis heeft, wordt het tarief AT 6 B 1 door de Duitse Regering eveneens als een tarief „van algemene gelding” beschouwd.

De tarieven AT 6 B 30 tot AT 6 B 33 worden als bijzondere tarieven beschouwd ten opzichte van bovengenoemd tarief AT 6 B 1; zij zijn het voorwerp van het onderhavige beroep.

Voor het vervoer van minerale brandstoffen naar de Franse ijzer- en staalindustrie in Lotharingen, in het bijzonder naar verzoeksters, geldt als vervoertarief het directe E.G.K.S.-tarief 1301, waarbij op Duits gebied het „internationale E.G.K.S.-tarief, schaal 102” wordt toegepast. Laatstgenoemd tarief wordt berekend op grond van het Duitse binnenlandse tarief AT 6 B 1.

Terstond bij de aanvang van haar werkzaamheden besloot de Hoge Autoriteit, overeenkomstig paragraaf 10 van de Overeenkomst met betrekking tot de overgangsbepalingen, een onderzoek in te stellen naar de binnenlandse vervoertarieven welke in de verschillende Lid-Staten werden toegepast, teneinde na te gaan of deze met de beginselen van het Verdrag overeenstemden.

Te dien einde riep zij onverwijld de Commissie van deskundigen bedoeld in paragraaf 10, lid 1, van de Overeenkomst bijeen, en droeg haar op, de vervoertarieven in te delen teneinde te kunnen vaststellen welke tarieven in verband met artikel 70, lid 4, behoorden te worden onderzocht.

Reeds bij de aanvang van deze werkzaamheden leidde de indeling van de Duitse binnenlandse tarieven AT 6 B 1, AT 6 B 30, AT 6 B 31, AT 6 B 32 en AT 6 B 33, die voorwerp zijn van het onderhavige beroep, tot verschil van mening tussen de Franse en de Duitse delegatie. De Franse delegatie was in het bijzonder van oordeel, dat deze groep van uitzonderingstarieven in feite een volledig tariefsysteem vormde, waarbij aan alle Duitse ijzer- en staalondernemingen, die zich op een zekere afstand van de kolenmijnen bevonden, lagere voorkeurstarieven werden geboden, zodat daardoor een op de nationaliteit gebaseerde discriminatie ontstond. De Franse delegatie meende, dat deze tarieven niet uit het oogpunt van artikel 70, lid 4, (bijzondere binnenlandse vervoertarieven) moesten worden beoordeeld, doch uit het oogpunt van paragraaf 10, lid 1 en 3, van de Overeenkomst en artikel 70, lid 1 en 2, van het Verdrag (discriminerende tarieven).

De Commissie was daarentegen van oordeel dat, alvorens te beslissen of de onderhavige tarieven als geheel van discriminerende aard waren, de tarieven eerst naar gelang van hun aard dienden te worden ingedeeld.

Op grond van deze indeling, vervat in een nota van 8 maart 1954, waarbij de Franse deskundigen een voorbehoud maakten, werden de tarieven afzonderlijk door de Hoge Autoriteit onderzocht in haar zitting van 9 februari 1958; daarbij werd:

- a) erkend dat de tarieven AT 6 B 30 (II), AT 6 B 32 en AT 6 B 33 (I) in overeenstemming waren met de beginselen van het Verdrag, met dien verstande dat bij laatstgenoemd tarief rekening moest worden gehouden met de intrekking van artikel 71 b) van het tarief voor de kanaalrechten voor het Mittellandkanaal, volgens besluit van de Hoge Autoriteit ingaande op 1 januari 1959;
- b) besloten tot de geleidelijke wijziging van de tarieven AT 6 B 30 (I) en AT 6 B 31;
- c) de Regering van de Bondsrepubliek Duitsland „nogmaals geweest” op het belang van de instelling van een algemeen tarief voor het vervoer van minerale brandstoffen in gesloten treinen.

Deze beschikking is aangevallen in het beroep 24-58, hetwelk op 1 april 1958 werd ingesteld.

III. – Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

Verweerster meent, dat verzoeksters niet hetzelfde belang hebben bij de bestrijding van een tariefsysteem, hetwelk beweerdelijk discriminerend is ten opzichte van de Franse ijzer- en staalindustrie (tweede grief), als bij de betwisting van bepaalde, voor een beperkt aantal Duitse ondernemingen geldende tarieven (eerste en derde grief), aangezien, wat laatstgenoemde tarieven betreft, niet alleen verzoeksters, doch alle ondernemingen van de Gemeenschap er belang bij hebben, dat aan bijzondere tarieven, die discriminerende ondersteuningsmaatregelen zijn, zo spoedig mogelijk een einde wordt gemaakt. Hoewel de bestreden beschikking van individuele aard is, betreft zij in dit opzicht verzoeksters niet.

Verzoeksters voeren hiertegen aan, dat de stelling van *verweerster* in zichzelf tegenstrijdig is. Teneinde aan te tonen dat het tariefstelsel waarvan in de tweede grief sprake is discriminerend is,

achten zij het van belang te wijzen op datgene dat de eerste grief tracht te bewijzen, namelijk dat de goedgekeurde tarieven geen concurrerende tarieven zijn. Het komt verzoeksters derhalve onwaarschijnlijk voor, dat zij wel een genoegzaam belang zouden hebben om de handhaving van een discriminerend systeem te kunnen bestrijden, doch dat zij dit zelfde belang niet zouden hebben voor de bestrijding van de tarieven die de samenstellende elementen van dit systeem vormen.

TEN PRINCIPALE

*Ten aanzien van de grief ongeldigheid van de tarieven
AT 6 B 30 (II) en AT 6 B 33 (I)*

In haar eerste grief betwisten *verzoeksters* de gegrondheid van elk van deze tarieven afzonderlijk. Zij voeren aan, dat het tarief AT 6 B 30 (II) niet wordt gerechtvaardigd door het bestaan van andere concurrerende middelen van vervoer te water en dat het tarief AT 6 B 33 (I) noch voor het vervoer van steenkool noch voor dat van cokes op juiste wijze is aangepast aan de werkelijke vrachtprijs voor vervoer te water.

Verweerster beantwoordt de stellingen van verzoeksters één voor één met overwegingen van technische aard.

Teneinde de juistheid van de door verzoeksters in deze eerste grief van het beroep 24-58 opgeworpen en door verweerster bestreden feiten te beoordelen, heeft de Tweede Kamer van het Hof op 26 juni 1959 besloten tot een deskundigenonderzoek omtrent de feiten die aan de grief ten grondslag liggen.

Na de vrachtprijzen per 1 augustus 1959 voor vervoer te water van steenkool met de in de litigieuze tarieven genoemde vrachtprijzen voor vervoer per spoor van steenkool te hebben vergeleken, concludeert de deskundige dat:

- a) met betrekking tot de vraag of er inderdaad sprake is van concurrentie tussen vervoer te water en per spoor in het geval van het tarief AT 6 B 30 (II), deze concurrentie effectief is voor

het vervoer naar de fabriek Osnabrück; zij is potentieel voor het vervoer naar de Georgsmariënhütte;

- b) met betrekking tot het vervoer naar de fabriek Osnabrück, het tarief AT 6 B 30 (II) — gelet op de verhoging die dit tarief per 1 oktober 1959 heeft ondergaan — niet op juiste wijze is aangepast aan de vrachtprijs voor vervoer te water van steenkool. De deskundige voegt hier echter aan toe, dat deze constatering vrijwel iedere praktische betekenis mist, daar bedoeld vervoer van betrekkelijk gering belang is en zelfs de neiging vertoont af te nemen;
- c) met betrekking tot het vervoer naar de Georgsmariënhütte, het tarief AT 6 B 30 (II) niet op juiste wijze is aangepast aan de vrachtprijs van vervoer te water van steenkool. Hoewel erkennende dat het moeilijk is, voor de aanpassing een nauwkeurige grens te stellen die als juist kan worden beschouwd, concludeert de deskundige niettemin dat de veiligheidsmarge die dit tarief thans kent aan de overdreven kant is;
- d) met betrekking tot het vervoer naar de fabrieken Ilsede Peine en Salzgitter, het tarief AT 6 B 33 (I) — ten opzichte van het peil dat de vrachtprijs voor vervoer te water bereikte vóór de afschaffing van artikel 71 b) van het tarief voor kanaalrechten voor het Mittelland-kanaal, ingaande op 1 januari 1959 — op juiste wijze is aangepast aan de vrachtprijs van vervoer te water van steenkool;
- e) teneinde bovenbedoelde pariteit van prijzen ook voor het vervoer van cokes op juiste wijze vast te stellen, voor vervoer te water van cokes de vrachtprijs dient te worden verhoogd met een toeslag van DM 0,80 tot 1 per ton ten opzichte van de vrachtprijs voor vervoer te water van steenkool.

In haar schriftelijke eindconclusie stelt verweerster, dat zij zich over het algemeen met de conclusies van de deskundige kan verenigen. Tevens wijst zij erop, dat het Hof bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden handeling rekening zal moeten houden met het feit, dat de berekeningen van de deskundige over het

algemeen niet betrekking hebben op het tijdstip van het nemen van de bestreden beschikking, doch op een latere datum.

Daarentegen verklaren verzoeksters in haar schriftelijke eindconclusie, dat zij zich niet kunnen verenigen met de overwegingen van de deskundige omtrent het tarief AT 6 B 33 (I) en behouden zij zich het recht voor, de berekeningen voor het tarief AT 6 B 30 (II) voor wat betreft het vervoer naar de Georgsmarienhütte mondeling te bestrijden. Voorts wijzen zij eens te meer op het naar haar mening kunstmatige karakter van het tarief AT 6 B 1 als algemeen binnenlands tarief, aldus het in haar schriftelijke stukken ontwikkeld be-
toog herhalende.

Ten aanzien van de grief schending van paragraaf 10, lid 5, van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen en van artikel 3, sub b, artikel 4, sub b en c, en artikel 70, lid 1 en 2 van het Verdrag

Verzoeksters maken er de Hoge Autoriteit een verwijt van, dat zij de bestreden tarieven afzonderlijk heeft beoordeeld, in stede van vast te stellen dat zij als geheel een op nationaliteit gebaseerde discriminatie inhouden. Zij stellen, dat deze onjuiste opvatting van de Hoge Autoriteit voortvloeit uit de premisse, dat het tarief AT 6 B 1 in feite een „algemeen binnentarief is”. Uitgaande van deze premisse is de Hoge Autoriteit immers tot de conclusie gekomen:

- a) dat de bestreden tarieven AT 6 B 30 tot AT 6 B 33, waarbij reducties werden verleend ten opzichte van een als normaal beschouwd stelsel, „in voldoende mate van waarschijnlijkheid behoorden tot de categorie bijzondere binnenlandse vervoertarieven bedoeld in artikel 70, lid 4, van het Verdrag” en dat zij derhalve volgens laatstgenoemde bepaling niet in hun geheel, doch afzonderlijk moesten worden beschouwd;
- b) dat, overeenkomstig nagemelde Overeenkomst van 21 maart 1955, het tarief AT 6 B 1 als grondslag moest worden genomen voor de berekening van het directe internationale tarief voor het vervoer naar de ijzer- en staalindustrie in Lotharingen, in het bijzonder naar verzoeksters, die eveneens meer dan 40 km. van de mijnen van het Ruhrgebied zijn verwijderd.

Dit uitgangspunt is naar de mening van verzoeksters geheel en al onjuist, daar volgens de Overeenkomst tussen de Lid-Staten van de Gemeenschap van 21 maart 1955 het tarief AT 6 B 1 niet mag worden beschouwd als een algemeen binnentarief, ofwel als één van „de binnentarieven, welke in één der in artikel 79, eerste alinea van het Verdrag genoemde gebieden gelijkelijk van toepassing zijn voor alle verbruikers van dezelfde aard”. Ter verduidelijking stellen verzoeksters, dat het tarief AT 6 B 1 in algemene zin alleen wordt toegepast op het vervoer van steenkool waarvan het grootste gedeelte niet bestemd is voor de ijzer- en staalindustrie of op het vervoer naar de Duitse ijzer- en staalfabrieken welke minder dan 40 km. van de kolenmijnen van het Ruhrgebied zijn verwijderd.

Daar de Duitse ijzer- en staalfabrieken, ten opzichte waarvan verzoeksters in vergelijkbare¹⁾ omstandigheden verkeren, juist op meer dan 40 km afstand van de kolenmijnen van het Ruhrgebied zijn gelegen, volgt hieruit dat, voor wat betreft het vervoer naar deze groepen van verbruikers, het tarief AT 6 B 1 nooit wordt toegepast en bijgevolg niet had mogen worden beschouwd als een „algemeen tarief”.

Dat dit tarief niettemin als zodanig is beschouwd, vormt volgens verzoeksters een op nationaliteit gebaseerde discriminatie en is in strijd met artikel 3, sub b, artikel 4, sub b, en artikel 70, lid 1, 2 en 4, van het Verdrag.

Verweerster betoogt in de eerste plaats, dat zij, door de verschillende onderdelen van het Duitse tariefstelsel afzonderlijk te onderzoeken, heeft gehandeld in volledige overeenstemming met de bepalingen van het Verdrag. Het voorafgaande onderzoek, dat zij met behulp van de in paragraaf 10, lid 1, van de Overeenkomst bedoelde Commissie van deskundigen heeft ingesteld, heeft aan

¹⁾ Frans: comparable; in de Nederlandse vertaling van artikel 70 van het Verdrag: „overeenkomstig”. Evenals in de beschikking van de Hoge Autoriteit, welke het voorwerp van het onderhavige rechtsgeding vormt, wordt in de Nederlandse tekst van dit arrest de juistere term „vergelijkbaar” gebezigd. (Vertaler)

het licht gebracht, niet dat er een verband bestaat tussen deze verschillende tarieven onderling, doch dat zij integendeel onderling verschillen, zowel wat datum van instelling of wijziging betreft als wat betreft de hoogte der tarieven en de redenen waarom zij zijn ingesteld.

Op grond van bovenstaande constateringën heeft verweerster deze tarieven beschouwd als bijzondere binnenlandse vervoertarieven bedoeld in artikel 70, lid 4, van het Verdrag en paragraaf 10, lid 7, van de Overeenkomst; het is met genoemde bepalingen in overeenstemming, dat zij de tarieven afzonderlijk heeft onderzocht.

In de tweede plaats bestrijdt verweerster de stelling, dat het tarief AT 6 B 1 niet een algemeen tarief is. De omstandigheid, dat de brandstoffen bestemd voor de Duitse ijzer- en staalfabrieken alleen op korte afstanden, waarbij een afstand van 40 km. vanaf de mijnen van het Ruhrgebied niet wordt overschreden, tegen dit tarief worden vervoerd, ontnemt daaraan niet het karakter van een algemeen binnentarief voor het vervoer van brandstoffen, daar het volgens de tariefbepalingen van de Duitse spoorwegen eveneens van toepassing is op het vervoer van brandstoffen die niet voor de ijzer- en staalindustrie zijn bestemd. Het tarief AT 6 B 1 toch geldt voor het vervoer van alle steenkolenmijnen naar alle stations en punten van grensoverschrijding, zulks voor alle verbruikers, onverschillig of dit al dan niet ijzer- en staalfabrieken zijn.

Voorts — zo vervolgt verweerster — beantwoordt de stelling, dat het tarief AT 6 B 1, buiten het Ruhrgebied, alleen wordt toegepast op het vervoer naar ijzer- en staalfabrieken, die zich niet op Duits gebied bevinden, niet aan de feitelijke situatie welke is ontstaan door de bestreden beschikking van 9 februari 1958, waarbij, met afschaffing van het tarief AT 6 B 30 (I), de geleidelijke aanpassing van dit tarief aan het tarief AT 6 B 1 is voorgeschreven en waarbij het tarief AT 6 B 31, met inachtneming van een marge van 8 %, is gelijkgeschakeld met het tarief AT 6 B 1.

Daar het tarief AT 6 B 1 derhalve een „algemeen binnentarief” is, mag niet worden aangenomen, dat een discriminatie is gelegen

in de omstandigheid dat dit tarief als grondslag is genomen voor de berekening van het op verzoeksters toepasselijke rechtstreekse internationale E.G.K.S.-tarief.

Ten aanzien van de grief ongeldigheid van de termijnen voor de wijziging van de tarieven AT 6 B 30 (I) en AT 6 B 31, alsmede van artikel 71 b) van het tarief voor kanaalrechten voor het Mittelland-kanaal

Verzoeksters stellen, dat de Hoge Autoriteit het Verdrag en de Overeenkomst met betrekking tot de overgangsbepalingen heeft geschonden doordat zij, hoewel zij de bijzondere binnenlandse vervoertarieven AT 6 B 30 (I) en AT 6 B 31, alsmede artikel 71 b) van het tarief voor kanaalrechten voor het Mittelland-kanaal als discriminerend beschouwt in de zin van artikel 70, lid 2, van het Verdrag, niettemin, door het toekennen van termijnen, ermee heeft ingestemd, dat deze tarieven na afloop van de overgangsperiode van kracht blijven.

- a) Schending van artikel 70, lid 2, van het Verdrag en van paragraaf 10, lid 5, van de Overeenkomst.

Verzoeksters stellen, dat de handhaving ook na het verstrijken van de overgangstermijn van bovengenoemde, krachtens artikel 70, lid 2, van het Verdrag verboden discriminerende tarieven volgens paragraaf 10, lid 5, van de Overeenkomst ongeldig is. Volgens laatstgenoemde bepaling zal de afschaffing van de met artikel 70, lid 2, in strijd zijnde discriminaties „op zijn laatst bij de instelling van de gemeenschappelijke markt voor kolen van kracht worden”.

Verweerster merkt op, dat in het onderhavige geval niet mag worden uitgegaan van artikel 70, lid 2, van het Verdrag en paragraaf 10, lid 5, van de Overeenkomst. Deze beide bepalingen gelden alleen in de gevallen dat de Commissie van deskundigen de maatregelen bestudeert terzake van de afschaffing van discriminaties die in strijd zijn met artikel 70, lid 2; de Hoge Autoriteit was evenwel van mening, dat de onderhavige tarieven moesten worden onderzocht als zijnde „bijzondere binnenlandse vervoertarieven” in de zin van artikel 70, lid 4.

- b) Schending van artikel 70, lid 4, van het Verdrag en van paragraaf 10, lid 5, van de Overeenkomst.

Verzoeksters menen dat, zelfs uit het oogpunt van paragraaf 10, lid 7, van de Overeenkomst, de door de Hoge Autoriteit vastgestelde termijnen niet als toelaatbaar kunnen worden beschouwd. Genoemde paragraaf bevat, aldus verzoeksters, een bepaling die, doordat zij afwijkt van de beginselen van het Verdrag, valt onder paragraaf 1, lid 5, van de Overeenkomst, luidende: „Behoudens de uitzonderingen, die uitdrukkelijk zijn vermeld, houden deze afwijkingen en aanvullende voorschriften benevens de maatregelen ter uitvoering daarvan, op van toepassing te zijn na afloop van de overgangperiode”.

Daar paragraaf 10, lid 7, van de Overeenkomst niet uitdrukkelijk vermeldt, dat de toepassing daarvan ook na de afloop van de overgangperiode mag plaatsvinden, moet hieruit worden afgeleid, dat door het 7e lid van paragraaf 10 van de Overeenkomst niet wordt afgeweken van het algemene beginsel van paragraaf 1, lid 5.

Verweerster antwoordt, dat het haar uiterst twijfelachtig voorkomt, dat het Verdrag de toepassing van paragraaf 10, lid 7, van de Overeenkomst zou hebben willen onderwerpen aan het voorschrift van paragraaf 1, lid 5. De verlening van termijnen voor de afschaffing of wijziging van de drie onderhavige tarieven kan naar haar mening worden gelijkgesteld met een tijdelijke of voorwaardelijke goedkeuring, welke op dezelfde datum verstrijkt als deze termijnen. Wanneer verzoeksters zelf niet betwisten, dat de Hoge Autoriteit met toepassing van artikel 70, lid 4, van het Verdrag voor soortgelijke, na de aanvang van haar werkzaamheden ingestelde ondersteuningstarieven een „tijdelijke of voorwaardelijke goedkeuring” kon verlenen, in het bijzonder ter voorkoming van moeilijkheden in de economie van de betrokken Lid-Staten in de zin van artikel 2, lid 2, van het Verdrag, moet worden erkend dat de Hoge Autoriteit een dergelijke goedkeuring eveneens kon verlenen in het geval van ondersteuningstarieven welke op het moment dat zij met haar werkzaamheden een aanvang maakte bestonden; hetgeen zij trouwens op 9 februari 1958, vóór het verstrijken van de overgangperiode, heeft

gedaan. Indien via een abstracte en zuiver letterlijke interpretatie van paragraaf 1, lid 5, van de Overeenkomst, los van de andere bepalingen van het Verdrag, wordt verlangd dat deze termijnen bij het einde van de overgangperiode moeten zijn verstreken, heeft zulks, zo vervolgt verweerster, tot gevolg, dat paragraaf 10, lid 7, van de Overeenkomst van elke zin en betekenis wordt beroofd, en dat een redelijke toepassing van deze bepaling onmogelijk wordt gemaakt. In verband met de aanzienlijke omvang van de voorbereidende werkzaamheden was immers bij de voorbereiding van het Verdrag onmogelijk te voorzien op welke datum de Hoge Autoriteit materieel in staat zou zijn, de regeringen mede te delen, welke wijzigingen in de in paragraaf 10, lid 7, van de Overeenkomst bedoelde tarieven moesten worden aangebracht; voorts was destijds geenszins te voorzien, welke termijnen moesten worden vastgesteld om met zekerheid te vermijden dat zich ernstige economische verstoringen zouden voordoen.

Op deze laatste stelling antwoorden *verzoeksters*, dat dit overwegingen van praktische aard zijn, waarbij zelfs het beginsel, volgens hetwelk de overgangperiode tot een termijn van 5 jaar is beperkt, in geding schijnt te worden gebracht.

Tweede gedeelte: zaak 34-58

I. – Conclusies van partijen

1) Overwegende dat *verzoeksters* in de zaak 34-58 concluderen dat het den Hove behage:

„Haar te ontvangen in haar beroep tot nietigverklaring van de afwijzende beschikking van de Hoge Autoriteit d.d. 7 juni 1958;

Bijgevolg genoemde beschikking te vernietigen;

Verzoeksters akte te verlenen, dat het onderhavige beroep onverlet laat het voor het Hof aanhangige beroep strekkende tot nietigverklaring van de beschikkingen van de Hoge Autoriteit, welke bij brief van 12 februari 1958 aan de Regering van de Bondsrepubliek Duitsland zijn betekend”.

2) Overwegende dat *verweerster* in de zaak 34-58 concludeert dat het den Hove behage:

„Het onderhavige beroep te voegen met het beroep 24-58;

Te verstaan dat het beroep niet ontvankelijk is wegens gebrek aan voorwerp, althans ongegrond is, bijgevolg het beroep te verwerpen en de proceskosten ten laste van verzoeksters te brengen”;

II. – Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten, die aan het onderhavige geding ten grondslag liggen, als volgt kunnen worden samengevat:

Bij brief van 26 maart 1958 vestigden *verzoeksters* de aandacht van de Hoge Autoriteit er op dat:

- enerzijds, uit een onderzoek van de bijzondere tarieven AT 6 B 30 tot AT 6 B 33 bleek van het bestaan van een tariefstelsel hetwelk een discriminatie inhield, gebaseerd op het land van herkomst of van bestemming der produkten;
- anderzijds, de Hoge Autoriteit, in stede van de nodige maatregelen te treffen om dit discriminerende stelsel af te schaffen, zich in haar beschikking van 9 februari 1958 er toe had beperkt, sommige tarieven gedeeltelijk te verbieden en de Duitse Bondsregering slechts te wijzen op het belang verbonden aan het vaststellen van een algemeen geldend tarief voor het vervoer van vaste brandstoffen bestemd voor de ijzer- en staalindustrie.

Na erop te hebben gewezen dat dit laatste voorstel onvoldoende was, verzochten verzoeksters de Hoge Autoriteit, de Duitse Bondsregering een uitdrukkelijke aanbeveling te doen toekomen om hetzij bedoeld algemeen tarief in te stellen, hetzij ten gunste van de andere ijzer- en staalindustrieën van de Gemeenschap een zelfde tariefstelsel voor het vervoer van minerale brandstoffen in te stellen als thans voor de Duitse ijzer- en staalindustrieën geldt.

De Hoge Autoriteit antwoordde bij brief van 7 juni 1958, dat zij bij haar beschikking van 9 februari 1958, met inachtneming van de in paragraaf 10, lid 7, van de Overeenkomst gestelde termijnen, de tarieven AT 6 B 30 tot AT 6 B 33 had afgeschaft, voorzover zij deze als met het Verdrag onverenigbaar beschouwde, zodat het ge-

heel van de tarieven waarvan zij de handhaving had goedgekeurd niet als discriminerend kon worden beschouwd. Deze brief is voorwerp van het beroep 34-58, dat op 2 juli 1958 werd ingesteld.

III. — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

Verweerster wijst erop, dat de grief wegens het niet handelen van de Hoge Autoriteit in de tweede grief van het beroep 24-58 reeds aan het oordeel van het Hof is onderworpen, en is van mening dat het onderhavige beroep niet ontvankelijk is. Naar haar oordeel bevat de brief van 7 juni 1958, voorwerp van het beroep, geen beschikking en blijkt daaruit niet, dat ten opzichte van de beschikking van 9 februari 1958 een nieuw standpunt is ingenomen.

Verzoeksters bestrijden deze feiten niet, doch nemen er akte van, dat de Hoge Autoriteit in de periode tussen beide bovengenoemde data haar standpunt ten opzichte van de ijzer- en staalindustrie in Lotharingen niet heeft gewijzigd. Hierdoor wordt op de meest overtuigende wijze het bewijs geleverd, dat de Hoge Autoriteit nalatig is geweest.

TEN PRINCIPALE

In de eerste plaats maken *verzoeksters* er de Hoge Autoriteit een verwijt van, dat zij de bijzondere Duitse tarieven AT 6 B 30 tot AT 6 B 33 elk afzonderlijk heeft beoordeeld en tevens, dat zij weloverwogen heeft nagelaten vast te stellen, dat deze tarieven te zamen een tariefstelsel opleveren hetwelk een discriminatie bevat, gebaseerd op het land van bestemming van de produkten.

Verweerster merkt op dat, daar de Duitse Bondsregering de onderhavige tarieven had aangeduid als „concurrerende tarieven”, „ondersteuningstarieven” of „concurrerende en ondersteuningstarieven”, zij zich niet kon onttrekken aan een voorafgaand onderzoek naar de vraag, of de aldus aangeduide tarieven deze bena-

mingen al dan niet verdienen. Derhalve heeft zij, wel verre van paragraaf 10, lid 1, van de Overeenkomst te ontduiken, een beroep gedaan op de in genoemde paragraaf bedoelde Commissie van deskundigen, en heeft zij rekening gehouden met de opmerkingen van deze Commissie.

Verzoeksters betwisten de juistheid van de gevolgde methode. Zij stellen dat de Hoge Autoriteit, los van de taak van de Commissie van deskundigen, zelfstandige verplichtingen heeft. Zelfs indien de Commissie van deskundigen haar taak slechts zeer onvolledig zou hebben vervuld, blijft de verplichting van de Hoge Autoriteit tot afschaffing van elke op nationaliteit gebaseerde discriminatie niet-temin bestaan.

Vervolgens maken *verzoeksters* bezwaar tegen de stelling dat de Hoge Autoriteit, hoewel verplicht de op nationaliteit gebaseerde discriminaties af te schaffen, niet kon voorbijgaan aan de „motivering”, die de Duitse Bondsregering voor elk van deze tarieven gaf.

Verzoeksters trachten voorts aan te tonen, dat het „individuele” onderzoek van de onderhavige tarieven slechts het gevolg is van een onjuiste premisse, volgens welke deze tarieven door de Hoge Autoriteit zijn beschouwd als „uitzonderingstarieven” ten opzichte van het „algemeen geldende” tarief AT 6 B 1.

Daar deze grief in dit opzicht dezelfde strekking heeft als de tweede grief in de zaak 24-58, zijn de argumenten van *verzoeksters* en verweerster in beide gevallen gelijk.

In de tweede plaats stellen *verzoeksters* dat, nu het litigieuze tariefsysteem discriminerend is, de Hoge Autoriteit de Duitse Bondsregering had behoren te verzoeken, hetzij een algemeen tarief in te stellen voor het vervoer van brandstoffen voor de ijzer- en staalindustrie in gesloten treinen, hetzij een bijzonder tarief voor de uitvoer van brandstoffen naar de ijzer- en staalondernemingen van de Gemeenschap, hetzij enige andere maatregel te nemen welke bedoelde regering goeddacht, onder de uitsluitende voorwaarde dat door de gekozen oplossing het beginsel van het discriminatieverbod wordt geëerbiedigd.

Dat de Hoge Autoriteit zich ertoe heeft beperkt, terzake slechts enkele voorstellen te doen, bewijst een nalatigheid harerzijds.

Verweester antwoordt dat zij, na de afschaffing van de bijzondere, als discriminerend erkende tarieven, niet nog verder kon gaan door de Duitse Regering te verplichten aan de moeilijke situatie, waarin sommige gebieden zich bevonden, tegemoet te komen door de instelling van een algemeen tarief voor het vervoer van vaste brandstoffen in gesloten treinen. Door een dergelijk vereiste zou artikel 70, lid 5, van het Verdrag worden geschonden, krachtens hetwelk het vervoerbeleid aan de Lid-Staten blijft voorbehouden en de Hoge Autoriteit slechts bevoegd is de bijzondere binnenlandse vervoertarieven af te schaffen welke als onverenigbaar met de beginselen van het Verdrag worden beschouwd.

IV. — Interventie

Overwegende dat de Regering van de Franse Republiek op 2 januari 1959 een verzoekschrift tot interventie heeft ingediend, strekkende tot ondersteuning van de conclusies van verzoeksters in de zaak 34-58;

dat het Hof bij beschikking van 3 maart 1959 de Regering van de Franse Republiek in haar verzoek heeft ontvangen;

dat interveniënte zich in haar schriftelijke opmerkingen omtrent de zaak ten principale volledig verenigt met het betoog van verzoeksters in de hoofdzaak en een aantal stukken produceert ten bewijze van de gegrondheid daarvan;

V. — Procedure

Overwegende dat de procedure normaal is verlopen;

dat op het rapport van de Rechter-Rapporteur, de Advocaat-Generaal gehoord, de Tweede Kamer d.d. 26 juni 1959 heeft besloten een deskundigenonderzoek te bevelen omtrent de feiten die ten grondslag liggen aan de eerste grief in de zaak 24-58; dat, gelet op de overeenstemming van partijen omtrent de door de Kamer aan te

wijzen deskundige, Joseph Haenni, Directeur van het Centraal Bureau van het Internationale Spoorwegvervoer te Bern, door de Kamer als deskundige is benoemd;

dat het deskundigenbericht op 24 november 1959 ter Griffie is neergelegd;

dat de Tweede Kamer in haar zitting van 17 december 1959 partijen een termijn heeft gesteld voor het stellen van schriftelijke vragen aan de deskundige; dat zij de Advocaat-Generaal deze zelfde termijn heeft gesteld voor het stellen van vragen aan de deskundige en aan de Hoge Autoriteit; dat de antwoorden van de Hoge Autoriteit op de vragen van de Advocaat-Generaal ter Griffie zijn neergelegd op 21 januari 1960; dat de antwoorden van de deskundige op de vragen van de Advocaat-Generaal, de Hoge Autoriteit en verzoeksters onderscheidenlijk zijn neergelegd op 15 januari, 28 januari en 2 februari 1960;

Overwegende dat de Tweede Kamer, na overeenkomstig artikel 45, paragraaf 1, van het Reglement van 4 maart 1953 te hebben besloten dat het onderzoek is beëindigd, partijen een termijn heeft gesteld voor de indiening van haar schriftelijke eindconclusies;

dat na de nederlegging van deze conclusies, op 12 februari 1960 door verweerster en op 22 februari 1960 door verzoeksters, de Tweede Kamer, overeenkomstig artikel 45, paragraaf 2, van bovengenoemd Reglement, het dossier in de gevoegde zaken 24-58 en 34-58 heeft overgelegd aan de Advocaat-Generaal en vervolgens aan de President van het Hof, die de datum voor de pleidooien heeft bepaald op 8 maart 1960;

VI. — Ten aanzien van het recht

Overwegende dat de beschikking van het Hof van 30 januari 1959, waarbij de zaken 24-58 en 34-58 zijn gevoegd, geen beletsel vormt om beide zaken bij dit arrest afzonderlijk te behandelen;

Met betrekking tot de zaak 24-58

TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

Overwegende dat verweerster stelt, dat wegens het ontbreken van een genoegzaam belang de eerste en derde voorgedragen grieven niet ontvankelijk zijn;

dat, daar alle ondernemingen van de Gemeenschap er belang bij hebben dat de bijzondere binnenlandse vervoertarieven van discriminerende aard zo spoedig mogelijk worden afgeschaft, verzoeksters zich er niet op zouden kunnen beroepen, dat zij een bijzondere plaats innemen ten opzichte van de gezamenlijke ijzer- en staalondernemingen van de Gemeenschap;

Overwegende dat verzoeksters en de van de litigieuze tarieven profiterende Duitse ondernemingen elkander concurrentie aandoen, daar zij zich binnen de gemeenschappelijke markt met dezelfde productie bezighouden, dezelfde produkten verkopen en van dezelfde mijnen vaste brandstoffen betrekken;

dat bijgevolg de bestreden beschikking, waarbij sommige tariefreducties worden gehandhaafd, die de concurrentie kunnen beïnvloeden, verzoeksters betreft in de zin van artikel 33, lid 2, van het Verdrag;

dat derhalve de eerste en derde voorgedragen grieven ontvankelijk zijn;

TEN PRICIPALE

*Ten aanzien van de grief ongeldigheid van de tarieven
AT 6 B 30 (II) en AT 6 B 33 (I)*

1) Overwegende dat verzoeksters stellen, dat het tarief AT 6 B 30 (II) niet wordt gerechtvaardigd door het bestaan van een ander concurrerend middel van vervoer en dat het tarief AT 6 B 33 (I) noch voor het vervoer van steenkool, noch voor dat van cokes op juiste wijze is aangepast aan de concurrerende vrachtprijzen van het vervoer te water;

Overwegende dat het Hof op grond van de conclusies van het deskundigenbericht, die het tot de zijne maakt, vaststelt dat de concurrentie van het vervoer te water met het spoorwegvervoer reëel is voor het vervoer naar de fabriek in Osnabrück en potentieel voor het vervoer naar de Georgsmarienhütte;

dat derhalve, nu beide tarieven in beginsel worden gerechtvaardigd op gronden aan de concurrentie ontleend, in het onderhavige geval kan worden volstaan met te onderzoeken, of de pariteit van de vrachtprijzen der beide concurrerende middelen van vervoer op juiste wijze is vastgesteld, met andere woorden of de prijzen volgens de litigieuze tarieven op juiste wijze zijn aangepast aan de concurrerende vrachtprijzen van het vervoer te water;

dat, gelijk de deskundige op overtuigende wijze heeft aangetoond, deze aanpassing alleen dan als juist kan worden beschouwd, indien de vrachtprijs van vervoer per spoor de vrachtprijs van vervoer te water met DM. 0,60 tot 0,70 per ton overtreft en indien de vrachtprijs van vervoer te water van cokes ten opzichte van de vrachtprijs van vervoer te water van steenkool wordt verhoogd met een toeslag van DM. 0,80 tot 1,00 per ton;

Overwegende dat, wat betreft het vervoer van de mijn Königsborn naar de fabriek Osnabrück, het tarief AT 6 B 30 (II), gelijk uit het deskundigenbericht blijkt, geenszins op juiste wijze is aangepast aan de vrachtprijs van vervoer te water;

Overwegende dat voorts, wat betreft het vervoer van de mijnen Westfalen en Königsborn naar de Georgsmarienhütte, het tarief AT 6 B 30 (II) niet op juiste wijze is aangepast aan de vrachtprijs van vervoer te water van steenkool;

dat, zelfs indien bepaalde correcties worden aangebracht, omdat bij spoorwegvervoer de kosten van lossing hoger zouden zijn dan in de berekening van de deskundige is aangenomen, het Hof constateert, dat het onderhavige tarief voor het vervoer vanaf de mijn Westfalen lager is dan de vrachtprijs van vervoer te water, en voor

het vervoer vanaf de mijn Königsborn de vrachtprijs van vervoer te water zodanig overtreft, dat het niet kan worden gekwalificeerd als een op juiste wijze aangepast concurrerend tarief;

Overwegende dat daarentegen ditzelfde tarief voor het vervoer vanaf de mijn Viktor-Ickern op juiste wijze aan de vrachtprijs van vervoer te water is aangepast;

dat verweerster aanvoert, dat voor de geldigheid van de onderhavige tarieven behoort te worden uitgegaan van de vrachtprijs voor het vervoer vanaf de mijn Viktor-Ickern, daar, gezien de kwaliteit van de steenkool en de produktie van de mijnen, de Georgsmarienhütte zonder bezwaar steenkool zou kunnen betrekken van haar eigen mijn Viktor-Ickern in plaats van de mijnen Westfalen en Königsborn;

Overwegende evenwel dat de mogelijkheid van bevoorrading van deze fabriek door de mijn Viktor-Ickern de handhaving van het tarief AT 6 B 30 (II) voor het vervoer vanaf de mijnen Königsborn en Westfalen niet kan rechtvaardigen, nu dit tarief in dat opzicht niet op juiste wijze aan de concurrerende vrachtprijzen van het vervoer te water is aangepast;

dat bovenstaande overwegingen a fortiori gelden voor het vervoer van cokes, daar in dit geval bij de spoorwegtarieven rekening moet worden gehouden met de toeslag, waarmede de vrachtprijs van vervoer te water van cokes ten opzichte van het vervoer te water van steenkool moet worden verhoogd;

dat bijgevolg het tarief AT 6 B 30 (II), als bijzonder binnenlands tarief voor het vervoer vanaf de mijnen Königsborn en Westfalen, een element van hulpverlening of subsidie bevat en daardoor, voorzover het niet op juiste wijze is aangepast, in strijd is met de beginselen van het Verdrag neergelegd in artikel 70, lid 4;

2) Overwegende dat daarentegen het tarief AT 6 B 33 (I) voor vervoer van steenkool, volgens de gegevens van het deskundigenbericht, welke het Hof overneemt, op juiste wijze aan de concurrerende vrachtprijs van vervoer te water is aangepast;

dat dit tarief daardoor voldoet aan de voorwaarden, welke voor concurrerende tarieven zijn gesteld, in die zin dat de vervoerder daardoor zijn tarief kan handhaven tegenover de concurrentie van andere middelen van vervoer;

dat dit tarief bijgevolg een bijzonder binnenlands vervoertarief is, hetwelk in overeenstemming is met de beginselen van het Verdrag en daarom niet behoort te worden verboden;

Overwegende evenwel dat, gelet op de toeslag van DM. 0,80 tot 1,00 per ton waarmede, gelijk boven vermeld, de vrachtprijs voor het vervoer te water van steenkool behoort te worden verhoogd om als grondslag te kunnen dienen voor de berekening van de vrachtprijs voor vervoer per spoor van cokes, het Hof constateert dat het tarief AT 6 B 33 (I) lager is dan de vrachtprijs voor het vervoer te water van cokes en daaraan derhalve niet op juiste wijze is aangepast;

dat bijgevolg het onderhavige tarief voor het vervoer van steenkool wel op juiste wijze is aangepast, doch daarentegen, wat betreft het vervoer van cokes, een element van hulpverlening of subsidie bevat;

dat derhalve het tarief AT 6 B 33 (I) als bijzonder binnenlands vervoertarief voor het vervoer van cokes, voorzover het niet op juiste wijze is aangepast, niet kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de beginselen van het Verdrag neergelegd in artikel 70, lid 4;

3) Overwegende dat om al deze redenen de eerste voorgedragen grief gegrond is, voorzover gericht tegen het gedeelte van de bestreden beschikking, waarbij als in overeenstemming met de beginselen van het Verdrag zijn aangemerkt:

- a) het tarief AT 6 B 30 (II) voor het vervoer van steenkool en cokes van de mijn Königsborn naar de fabriek Osnabrück en van de mijnen Königsborn en Westfalen naar de Georgsmarienhütte;
- b) het tarief AT 6 B 33 (I) voor wat betreft het vervoer van cokes;

Ten aanzien van de grief schending van paragraaf 10, lid 5, van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen en van artikel 3, sub b, artikel 4, sub b en c, en artikel 70, lid 1 en 2 van het Verdrag

Overwegende dat verzoeksters in de eerste plaats aanvoeren, dat de Hoge Autoriteit ten onrechte de bijzondere tarieven AT 6 B 30 tot AT 6 B 33 als bijzondere binnenlandse vervoertarieven heeft aangemerkt en bijgevolg het 7e lid van paragraaf 10 van de Overeenkomst daarop heeft menen te moeten toepassen;

dat het tarief AT 6 B 1, ten opzichte waarvan de litigieuze tarieven als bijzondere binnenlandse vervoertarieven zijn beschouwd, nooit wordt toegepast op massaal vervoer van minerale brandstoffen bestemd voor de Duitse ijzer- en staalindustrie, wier omstandigheden vergelijkbaar zijn met die van verzoeksters;

dat bijgevolg de litigieuze tarieven geenszins slechts van toepassing zijn op sommige transporten bestemd voor de Duitse ijzer- en staalindustrie, doch een tariefsysteem vormen hetwelk geldt voor het totale massa-transport van minerale brandstoffen bestemd voor de Duitse ijzer- en staalindustrie, wier omstandigheden vergelijkbaar zijn met die van verzoeksters;

Overwegende dat verzoeksters voorts aanvoeren, dat zij zijn onderworpen aan het directe internationale E.G.K.S.-tarief, hetwelk is gebaseerd op het tarief AT 6 B 1, zodat de vrachtprijzen volgens dit E.G.K.S.-tarief hoger zijn dan die volgens de bijzondere tarieven AT 6 B 30 tot AT 6 B 33;

dat bijgevolg de Duitse ijzer- en staalindustrie ten opzichte van verzoeksters, die zich in vergelijkbare omstandigheden bevinden, aan een gereduceerd tariefsysteem is onderworpen; dat aldus aan verbruikers, die in vergelijkbare omstandigheden verkeren, verschillende tarieven worden berekend, zodat aan verzoeksters niet op voet van gelijkheid de toegang tot de productiebronnen is gewaarborgd;

dat mitsdien de Hoge Autoriteit, in stede van te onderzoeken of, overeenkomstig paragraaf 10, lid 7, van de Overeenkomst, de

tarieven AT 6 B 30 tot AT 6 B 33 met de beginselen van het Verdrag in overeenstemming zijn, had behoren te constateren dat dit gehele tariefsysteem een op nationaliteit gebaseerde discriminatie ten nadele van verzoeksters inhoudt;

dat derhalve, doordat sommige gedeelten van dit tariefsysteem der bestreden beschikking gehandhaafd bleven, paragraaf 10, lid 5, van de Overeenkomst en artikel 3, sub b, artikel 4, sub b en c, en artikel 70, lid 1 en 2, van het Verdrag zijn geschonden;

Overwegende dat deze stelling op een verkeerde beoordeling van de feiten berust en miskent, dat de Hoge Autoriteit op het gebied van het vervoer slechts over beperkte bevoegdheden beschikt;

Overwegende dat het Hof, in de eerste plaats onderzoekende, of het tarief AT 6 B 1 inderdaad een „algemeen binnentarief” is, voor de omschrijving van dit begrip uitgaat van de definitie van artikel 1 van de Overeenkomst tussen de Lid-Staten van de Gemeenschap d.d. 21 maart 1955, volgens hetwelk als algemene binnentarieven worden beschouwd „de binnentarieven, welke in één der in artikel 79, eerste alinea van het Verdrag genoemde gebieden gemakkelijk van toepassing zijn voor alle verbruikers van dezelfde aard”;

Overwegende dat het tarief AT 6 B 1 geldt voor het vervoer van minerale brandstoffen bestemd voor de ijzer- en staalindustrie naar alle stations en alle punten van grensoverschrijding;

dat het tarief in feite geldt voor het vervoer, dat vóór de inwerkingtreding van de bestreden beschikking was onderworpen aan het bijzondere tarief AT 6 B 30 (I);

dat, indien voor bepaalde transporten bijzondere tarieven gelden, die als in overeenstemming met de beginselen van het Verdrag zijn aangemerkt, het tarief AT 6 B 1 in zodanig geval niet van toepassing is, omdat het vervoer te water het spoorwegvervoer concurrentie aandoet of omdat er bijzondere moeilijkheden van niet-economische aard bestaan, waaraan de betrokken ondernemingen

zijn blootgesteld; dat, indien bedoelde concurrentie of genoemde moeilijkheden zouden verdwijnen, degene die thans van de gereduceerde bijzondere tarieven profiteren aan het tarief AT 6 B 1 zouden worden onderworpen;

dat het derhalve niet twijfelachtig is, dat het tarief AT 6 B 1 een „algemeen binnentarief” is in de zin van het eerste artikel van bovengenoemde Overeenkomst van 21 maart 1955;

Overwegende dat de Regering van de Bondsrepubliek Duitsland ditzelfde tarief als grondslag heeft genomen voor de berekening van het internationale E.G.K.S.-tarief voor massa-transporten van minerale brandstoffen bestemd voor de ondernemingen van verzoeksters; dat tegen deze stand van zaken nimmer bezwaar is gemaakt op de wijze als voorzien in artikel 16 van gemelde Overeenkomst;

dat, ook al werd vóór 1958 in de Bondsrepubliek een belangrijk gedeelte van het binnenlands vervoer van kolen op lange afstand door de gezamenlijke tarieven AT 6 B 30 tot AT 6 B 33 beheerst, in deze situatie niettemin verandering is gekomen sedert de inwerkingtreding van de beschikking van de Hoge Autoriteit van 9 februari 1958, waarbij een aanzienlijk aantal van deze bijzondere tarieven is ingetrokken; dat het beroep van de Duitse Regering tegen deze beschikking, alsmede de beroepen tot nietigverklaring van een groot aantal Duitse ondernemingen, zijn verworpen bij de arresten van het Hof van 10 mei 1960 (zaak 19-58, en gevoegde zaken 3 tot 18, 25 en 26-58); dat bijgevolg het tarief AT 6 B 1 om al deze redenen, zowel in materieel als in formeel opzicht, een algemeen binnentarief is;

dat deze conclusie nog wordt versterkt door de omstandigheid, dat het tarief AT 6 B 1 eveneens wordt toegepast op het verkeer naar het Saargebied, sedert dit deel uitmaakt van de Bondsrepubliek;

dat krachtens artikel 70, lid 4, van het Verdrag en paragraaf 10, lid 7, van de Overeenkomst de Hoge Autoriteit verplicht is de

handhaving der bijzondere binnenlandse tarieven goed te keuren, wanneer deze in overeenstemming zijn met de beginselen van het Verdrag;

dat vaststaat, dat de tarieven AT 6 B 30 tot AT 6 B 33 alle bijzondere binnenlandse tarieven zijn;

dat de Hoge Autoriteit deze bijzondere tarieven afzonderlijk heeft onderzocht en vervolgens, gelijk boven is vermeld, de gehele of gedeeltelijke afschaffing van enige dezer tarieven heeft bevolen;

Overwegende dat, zoals boven is opgemerkt, sommige der tarieven, die door de Hoge Autoriteit als geldig zijn aangemerkt, met de beginselen van het Verdrag in overeenstemming zijn; dat indien deze tarieven afzonderlijk beschouwd geldig zijn, de toepassing daarvan in overeenstemming is met het Verdrag, zodat zij geen verboden discriminatie in de zin van artikel 4 van het Verdrag kunnen inhouden; dat hetgeen voor de tarieven afzonderlijk geldt, eveneens moet worden aangenomen voor het litigieuze tariefstelsel in zijn geheel;

Overwegende voorts, dat het tarief AT 6 B 1 inderdaad een algemeen tarief is, dat de litigieuze tarieven derhalve terecht zijn aangemerkt als „bijzondere binnenlandse vervoertarieven” ten opzichte van het tarief AT 6 B 1; dat de litigieuze tarieven geen reducties met zich brengen die discriminerend zijn ten opzichte van het op verzoeksters toepasselijke directe internationale E.G.K.S.-tarief, hetwelk op juiste wijze is berekend op de grondslag van een algemeen binnentarief;

dat mitsdien het aangevallen tariefstelsel niet als discriminerend kan worden beschouwd; dat de Hoge Autoriteit niet tot intrekking had kunnen besluiten zonder daarbij de grenzen te overschrijden die het Verdrag aan haar bevoegdheden heeft gesteld;

Overwegende weliswaar dat de gevolgen van het ingrijpen van de Hoge Autoriteit, gelet op hetgeen hierboven naar aanleiding van de eerste grief is overwogen, niet beantwoorden aan de, overigens

begrijpelijke, wensen van verzoeksters, doch dat hierbij moet worden opgemerkt, dat deze gevolgen te wijten zijn, enerzijds aan de omstandigheid dat de bij het Verdrag opgerichte Gemeenschap zich beperkt tot kolen en staal en het vervoer daarbij slechts indirect en gedeeltelijk is betrokken, anderzijds aan de omstandigheid, dat het met de spoorwegen concurrerende net van waterwegen in het verleden in de verschillende landen zich veel meer binnen de grenzen heeft ontwikkeld dan zich op het buitenland heeft gericht;

dat op deze gronden de onderhavige grief niet kan slagen.

Ten aanzien van de grief ongeldigheid van de termijnen voor de wijziging van de tarieven AT 6 B 30 (I) en AT 6 B 31, alsmede van artikel 71 b) van het tarief voor kanaalrechten voor het Mittelland-kanaal

1) Overwegende dat verzoeksters in de eerste plaats aanvoeren, dat de Hoge Autoriteit, door voor de wijziging van de tarieven AT 6 B 30 (I) en AT 6 B 31, alsmede van artikel 71 b) van het tarief voor kanaalrechten voor het Mittelland-kanaal termijnen toe te staan welke de overgangsperiode overschrijden, zich schuldig heeft gemaakt aan schending van artikel 70, lid 2, van het Verdrag en paragraaf 10, lid 5, van de Overeenkomst met betrekking tot de overgangsbepalingen, bepalende dat de met artikel 70, lid 2, vernoemd in strijd zijnde discriminaties uiterlijk bij de instelling van de gemeenschappelijke markt voor kolen moeten zijn opgeheven;

dat, daargelaten de vraag of een op nationaliteit gebaseerde discriminatie als bedoeld in het tweede lid van artikel 70 kan worden afgeleid uit een vergelijking tussen binnenlandse tarieven met tarieven voor het vervoer tussen verschillende Lid-Statens, vaststaat, dat de litigieuze tarieven niet zijn „gebaseerd op het land van bestemming van de produkten”, doch zijn ingevoerd of gehandhaafd om redenen ontleend, hoewel ten onrechte, aan de bijzondere omstandigheden der ondernemingen;

dat dientengevolge de litigieuze tarieven niet onder het tweede, doch onder het vierde lid van genoemd artikel vallen, alsmede onder paragraaf 10, lid 7, van de Overeenkomst;

2) Overwegende dat verzoeksters voorts aanvoeren, dat paragraaf 10, lid 7, van de Overeenkomst niet derogeert aan de beginselen van paragraaf 1, lid 5, tweede gedeelte, van de Overeenkomst, hetwelk als volgt luidt: „Behoudens de uitzonderingen, die uitdrukkelijk in deze Overeenkomst zijn vermeld, houden deze afwijkingen en aanvullende voorschriften, benevens de maatregelen ter uitvoering daarvan, op van toepassing te zijn na afloop van de overgangperiode”;

dat derhalve de door de Hoge Autoriteit voor de wijziging der litigieuze tarieven toegestane termijnen de overgangperiode niet hadden mogen overschrijden en aan het einde daarvan hadden behoren te zijn verstreken;

Overwegende dat deze stelling niet gegrond is;

Overwegende dat onderscheid behoort te worden gemaakt tussen enerzijds de verplichting van de Hoge Autoriteit, voor de wijziging der bijzondere binnenlandse tarieven de noodzakelijke termijnen toe te staan, teneinde ernstige economische verstoringen te voorkomen, en anderzijds de bevoegdheid van de Hoge Autoriteit, de duur van deze termijnen vast te stellen;

dat voor de uitoefening van deze bevoegdheid weliswaar in het Verdrag een vervaltermijn is voorgeschreven, doch dat de duur van bedoelde termijnen in het algemeen niet behoeft te worden beperkt tot een bepaald tijdvak zoals de overgangperiode;

dat toch, nu het onderzoek van de bijzondere binnenlandse tarieven op goede gronden nog aan de vooravond van het verstrijken van de overgangperiode kon plaatsvinden, de Hoge Autoriteit haar bevoegdheid tot het toestaan van de in paragraaf 10, lid 7, van de Overeenkomst bedoelde termijnen niet had kunnen uitoefenen, indien de duur van de verleende termijnen in geen geval de overgangperiode had mogen overschrijden;

dat er derhalve geen twijfel aan bestaat, dat paragraaf 10, lid 7, van de Overeenkomst, voor wat betreft de duur van de termijnen die de Hoge Autoriteit voor wijziging der met het Verdrag strijdige

bijzondere binnenlandse tarieven dient toe te staan, niet valt onder het beginsel van paragraaf 1, lid 5, tweede gedeelte van de Overeenkomst; dat mitsdien de Hoge Autoriteit niet slechts bevoegd doch ook gehouden is, termijnen toe te staan welke de overgangperiode overschrijden, indien zij zulks ter vermindering van ernstige economische verstoringen noodzakelijk acht;

Overwegende dat verzoekster de geldigheid der door de Hoge Autoriteit toegestane termijnen alleen dan had kunnen betwisten, indien zij had aangevoerd, dat de duur daarvan in casu niet werd gerechtvaardigd door de noodzaak, dergelijke ernstige economische verstoringen te vermijden;

dat deze vraag evenwel niet aan de orde is gesteld;

dat mitsdien ook de derde voorgedragen grief niet gegrond is.

KOSTEN

Overwegende dat naar artikel 60, paragraaf 2, van het Reglement van het Hof van Justitie van de E.G.K.S. de kosten geheel of ten dele kunnen worden gecompenseerd, indien partijen op een of meer punten in het ongelijk worden gesteld;

dat volgens artikel 4 van het Reglement betreffende de Justitiekosten, de aan de deskundigen uit te betalen vergoedingen „verhaalbare kosten” zijn;

Overwegende dat verweerster in casu gedeeltelijk in het ongelijk is gesteld met betrekking tot de eerste conclusie van het verzoekschrift; dat het op 26 juni 1959 door de Tweede Kamer van het Hof bevolen deskundigenonderzoek betrekking had op de in die conclusie bedoelde feiten;

dat grond bestaat, de kosten van het deskundigenonderzoek gelijkelijk tussen partijen te verdelen en voor het overige de kosten te compenseren in dier voege, dat iedere partij haar eigen kosten draagt.

Met betrekking tot de zaak 34-58

TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

Overwegende dat verzoeksters aanvoeren, dat de Hoge Autoriteit, ter bestrijding van de op nationaliteit gegronde discriminatie, die naar de mening van verzoeksters uit het aangevallen tariefstelsel voortvloeit, gehouden was de Regering van de Bondsrepubliek Duitsland een aanbeveling te doen toekomen om hetzij een algemeen tarief in te stellen voor het vervoer van vaste brandstoffen in gesloten treinen, hetzij ten gunste van de andere ijzer- en staalindustrieën van de Gemeenschap een zelfde tariefstelsel voor het vervoer van minerale brandstoffen in te stellen als voor de Duitse ijzer- en staalindustrieën geldt;

Overwegende dat de beweerde verplichting van de Hoge Autoriteit, voor wat betreft het eerste alternatief van genoemde aanbeveling aan de Regering van de Bondsrepubliek Duitsland, niet is vermeld in de brief van 26 maart 1958, waarmede verzoeksters zich tot de Hoge Autoriteit hebben gewend wegens haar weigering om handelend op te treden;

dat krachtens artikel 35 van het Verdrag alleen dan een beroep wegens nalaten tegen de Hoge Autoriteit kan worden ingesteld, indien de justitiabele zich te voren tot haar heeft gewend en dat dit beroep alleen betrekking kan hebben op de weigering van de Hoge Autoriteit om de beschikking te nemen, terzake waarvan zij in gebreke is gesteld;

dat bijgevolg, daar de Hoge Autoriteit terzake niet in gebreke is gesteld overeenkomstig het eerste lid van artikel 35 van het Verdrag, zij niet kan worden geacht, de beschikking houdende de stilzwijgende weigering bedoeld in het derde lid van dit artikel te hebben genomen;

dit mitsdien het beroep op dit punt niet-ontvankelijk is wegens gebrek aan voorwerp.

TEN PRINCIPALE

1) Overwegende dat verzoeksters stellen, dat bij onderzoek van de bijzondere tarieven AT 6 B 30 tot AT 6 B 33 voor het vervoer van minerale brandstoffen bestemd voor de Duitse ijzer- en staalindustrie, wier omstandigheden vergelijkbaar zijn met die van verzoeksters, blijkt, dat dit tariefstelsel een op nationaliteit gebaseerde discriminatie inhoudt;

dat door de weigering van de Hoge Autoriteit, vervat in haar brief van 7 juni 1958, om de aanwezigheid van deze discriminatie te erkennen, artikel 70, lid 1 en 2, van het Verdrag is geschonden;

Overwegende dat deze grief overeenkomt met de tweede in de zaak 24-58 voorgedragen grief, welke het Hof reeds ter gelegenheid van dat beroep heeft verworpen;

dat mitsdien geen grond bestaat, deze stelling opnieuw te onderzoeken;

2) Overwegende dat verzoeksters voorts aanvoeren, dat de Hoge Autoriteit verplicht is, de Regering van de Bondsrepubliek Duitsland uitdrukkelijk de aanbeveling te doen toekomen om ten gunste van de andere ijzer- en staalindustrieën van de Gemeenschap een zelfde tariefstelsel voor het vervoer van vaste brandstoffen in te stellen als voor de Duitse ijzer- en staalindustrieën geldt;

dat de weigering van de Hoge Autoriteit in haar brief van 7 juni 1958 om deze verplichting te erkennen in strijd is met artikel 70, lid 1 en 2, van het Verdrag;

Overwegende dat deze stelling niet gegrond is;

Overwegende dat de Hoge Autoriteit aan artikel 4, sub b, en artikel 70, lid 1, 2 en 4, van het Verdrag, slechts de bevoegdheid ontleent, die tarieven af te schaffen welke een op nationaliteit gebaseerde discriminatie inhouden of die niet in overeenstemming zijn met de beginselen van het Verdrag ;

dat, afgezien van deze verbodsbepaling, elke andere maatregel op het gebied van het vervoer volgens artikel 70, lid 5, tot de uitsluitende bevoegdheid van de betrokken Lid-Staat behoort, zodat de Hoge Autoriteit terzake niet verder kan gaan dan het doen van voorstellen;

dat de Hoge Autoriteit alleen dan verplicht zou kunnen zijn, de Regering van de Bondsrepubliek een aanbeveling te doen toekomen, om ten gunste van de andere ijzer- en staalindustrieën van de Gemeenschap een zelfde tariefstelsel in te voeren als voor de Duitse ijzer- en staalindustrieën geldt, indien de Duitse en de andere ijzer- en staalondernemingen in vergelijkbare omstandigheden verkeerden;

Overwegende dat verzoeksters hebben aangevoerd noch beezen, dat zij in zodanige vergelijkbare omstandigheden verkeren, hetzij omdat zij gebruik kunnen maken van een met de spoorwegen concurrerend vervoermiddel, hetzij omdat zij met soortgelijke bijzondere moeilijkheden te kampen hebben als een gedeelte van de betrokken Duitse ondernemingen;

Overwegende dat, gelijk in de zaak 24-58 is vastgesteld, het litigieuze tariefstelsel, ook in zijn geheel beschouwd, niet een op nationaliteit gebaseerde discriminatie inhoudt en derhalve in overeenstemming is met de beginselen van het Verdrag;

dat bijgevolg artikel 4, sub b, en artikel 70 van het Verdrag zouden worden geschonden, indien het voor de Duitse ijzer- en staalondernemingen geldende tariefstelsel op verzoeksters zou worden toegepast;

dat het beroep derhalve niet gegrond is.

KOSTEN

Overwegende dat volgens artikel 60, paragraaf 1, van het Reglement van het Hof van Justitie van de E.G.K.S. de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;

dat in casu verzoeksters en de interveniënte op alle punten van het verzoekschrift in het ongelijk zijn gesteld;

dat verzoeksters derhalve de kosten van het geding moeten dragen, en de kosten op de interventie gevallen te laste van de interveniënte blijven;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in de hoofdzaak en de interveniënte in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 3, 4, 33, 35, 70 en 80 van het Verdrag, alsmede op de paragrafen 1 en 10 van de Overeenkomst met betrekking tot de overgangsbepalingen;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de E.G.K.S.;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie van de E.G.K.S., in het bijzonder de artikelen 35 tot 45, 60, paragraaf 1, en 71;

HET HOF VAN JUSTITIE

Recht doende,

I. In de zaak 24-58

Vernietigt de bestreden beschikking, voor zover daarin als in overeenstemming met de beginselen van het Verdrag worden aangemerkt: het tarief AT 6 B 33 (I), uitsluitend wat betreft het vervoer van cokes, en het tarief AT 6 B 30 (30), wat betreft het vervoer van steenkool en cokes af mijnen Königsborn en Westfalen;

Verwerpt het beroep wat betreft de overige conclusies van verzoeksters;

Bepaalt, dat de kosten van het deskundigeonderzoek gelijkelijk tussen partijen worden verdeeld;

Bepaalt, dat de kosten voor het overige worden gecompenseerd in dier voege, dat iedere partij haar eigen kosten draagt;

II. In de zaak 34-58

Verklaart niet-ontvankelijk het beroep voorzover gericht tegen de weigering van de Hoge Autoriteit, de Regering van de Bondsrepubliek Duitsland een aanbeveling te doen toekomen om een algemeen tarief in te stellen voor het vervoer van minerale brandstoffen in gesloten treinen;

Verwerpt het beroep voorzover gericht tegen de stilzwijgende weigering van de Hoge Autoriteit, de Regering van de Bondsrepubliek Duitsland een aanbeveling te doen toekomen om ten gunste van de andere ijzer- en staalindustrieën van de Gemeenschap een zelfde tariefstelsel voor het vervoer van minerale brandstoffen in te voeren als voor de Duitse ijzer- en staalindustrieën geldt;

Veroordeelt verzoeksters in de kosten van het geding;

Bepaalt dat de kosten op de interventie gevallen ten laste zijn van de interveniënte;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op vijftien juli negentienhonderdzig.

DONNER

DELVAUX

ROSSI

RIESE

HAMMES

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op vijftien juli negentienhonderdzig.

De Griffier,
A. VAN HOUTTE

De President,
A. M. DONNER